

DE
KIEVERS
De 40 leukste
Nederlandstalige
Beatles-kurvers

Elton John: 10 pagina diepte-interview

'Al mijn verslavingen waren buitensporig, ik heb alles uitgeprobeerd wat ik kon bedenken'

+ UB40, US3

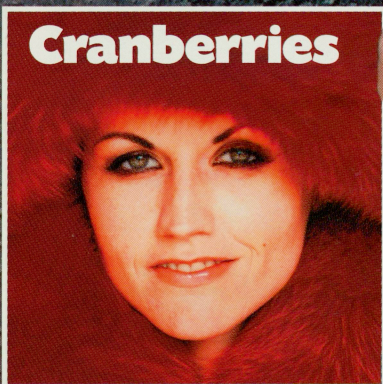
Walter Trout

Bob Geldof

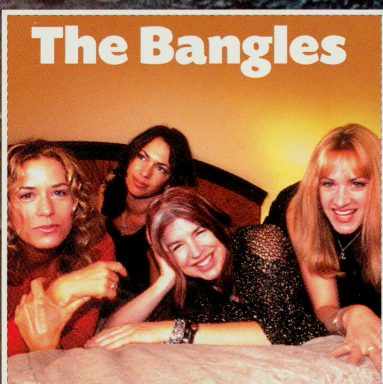
ALCANTARA

Kane

Cranberries

The Bangles

de muzikant
brood

**PLUS: 20 pagina's cd-
Macy Gray, Blondie,**

**en dvd-recensies: Raccoon, Hazes
Yardbirds, Mariza, De Kift, Garbage**

CRANBERRIES

IS DAT EVEN LACHEN

De wereldhit Zombie maakte van de Cranberries een politieke band, maar zeven jaar en vier baby's later is daar weinig meer van te merken. Wake Up And Smell The Coffee heet het vijfde album: nou, huiselijker kan bijna niet. Aloha ging gezellig op kraamvisite bij de vier Ieren en kwam bulderend van het lachen weer thuis..

Door Willem Bemboom

“ALOHA, DAT IS IETS SPAANS, HÈ?” TERWIJL DE AANwezige journalisten een exclusief voorproefje van het nieuwe Cranberries-album krijgen, komt zangeres Dolores O’Riordan alvast even kennis maken met haar gesprekspartners op deze interviewdag. “Wat zeg je? Hawaiaans? Oh, ook goed.” Vinnig rolt ze het meegebrachte blad op en vervolgt zonder opkijken haar weg langs de aanwezigen. En Aloha krijgt het Spaans benauwd. Welkom bij de Cranberries.

TOEN HET IERSE VIERTAL IN 1993 DEBUTEERDE MET Everybody Else Is Doing It So Why Can’t We – een album dat volledig aan ons land voorbij is gegaan – viel er ook al weinig te lachen. De muziek was donker, typisch Iers zoals u wilt, de liedjes waren simpel en O’Riordan gebruikte haar nogal snel overslaande stem voor het zingen van bitterzoete teksten vol persoonlijk leed. Daar kwam met de plaat No Need To Argue (’94) ook een politiek aspect bij, zoals te horen is op de single Zombie. Toen juist dit nummer voor de doorbraak naar een groter publiek zorgde, leek de Cranberries voorgoed het stempel ‘politieke band’ te hebben gekregen. Twee jaar geleden brak het gezelschap uit Limerick echter met haar ‘moeilijke’ imago. Op vierde album Bury The Hatchet leek het moederschap O’Riordan geïnspireerd te hebben tot het maken van lievelijke teksten over ouder-kind relaties (Animal Instinct) en vrijheid-blijheid (Just My Imagination), en live ontpopte ze zich als een vrolijk rondhuppelende entertainer met een uitgebreide garderobe (minimaal twee verkleedpartijen per optreden). Maar hoe zit het tegenwoordig dan? We hebben begrepen dat O’Riordan opnieuw moeder is geworden en dat ook gitarist Noel Hogan er een koter bij heeft. Betekent dat dat het nieuwe album Wake Up And Smell The Coffee ons nu van de bank laat rollen van het lachen? Of verkeert de band momenteel juist in een post-natale depressie? De eerste geluiden die we horen stellen ons in ieder geval gerust: Wake Up... is een luchtige plaat die grotendeels in het verlengde ligt van Bury The Hatchett. Nu eens kijken of het interview luchtiger verloopt dan de eerste kennismaking.

DE CRANBERRIES ZIJN VOOR DE AFRONDING VAN HUN nieuwe album Wake Up And Smell The Coffee neergestreken in een luxueus studiocomplex midden in Sheperds Bush, Londen. Naast Aloha hebben ook een bekend Nederlands muziekstation en enkele Mexicaanse collega’s de eer om de band in een zeer vroeg stadium over de nieuwe plaat te spreken. De bandleden zijn nog druk bezig met de mix en misschien is het daarom wel dat hun hoofd nog niet echt naar interviews lijkt te staan. Bij binnenkomst in de studio zit O’Riordan wat voor zich uit te staren en de broers Mike (bas) en Noel Hogan strompelen gedwee achter het groepje pers aan. Drummer Fergal Lawler houdt uiterst vriendelijk de deur voor iedereen open. Voordat Aloha aan mag schuiven, wordt het televisie-interview opgenomen. Maar Noel Hogan heeft een probleem: door een oogontsteking moet hij óf zijn zonnebril ophouden, óf beter nog, de felle televisielampen mijden. Het wordt er niet bepaald gezellig op. Als de televisie-crew na een uurtje de studio weer verlaat, is de sfeer echter als bij toverslag omgeslagen. Noel pulkt wat aan zijn oog. “Hmm, gaat wel weer.” Zo’n zonnebril doet wonderen. Lawler blijft voor iedereen de deuren open doen, waar Mike nu glimlachend gebruik van maakt. En terwijl O’Riordan zich snel uit de voeten maakt om haar make-up bij te werken, breekt buiten zowaar een schraal zonnetje door. Dus wordt besloten om de interview-sessie buiten voort te zetten.

“Aaah, Aloha!” groet O’Riordan als ze naar buiten loopt. Een ijsbreker lijkt niet echt meer nodig, maar voor de zekerheid toch maar een fijn kopje Terschellinger Cranberry-thee tevoorschijn getoverd. Vakkundig het land ingesmokkeld, mét originele Terschellinger Cranberry-theemok. Ijsbreker is een understatement: de Cranberries breken het terras zowaar af. En het gesprek gaat gelijk over, uiteraard, cranberries. O’Riordan: “Ze schijnen goed te zijn voor je voortplantingsorganen, vooral vlak na de geboorte van een kind.” Noel: “Zoiets heb ik ook gehoord.” Lawler: “Sap. Cranberrysap. Dat kun je drinken.” Noel: “Als je het drinkt, wordt je lichaam schoon van binnen.” Mike: “Nooit van gehoord, nooit gehad ook.” O’Riordan: “Het werkt, het werkt echt. Cranberrysap. Het voorkomt ook aambeien.”

‘Ben je net met zwoele stem een emotioneel stuk aan het zingen en dan ineens: ‘Ooh...’ Schopt de baby. Kun je weer overnieuw beginnen’

HET MOEDERSCHAP HEEFT IN MEERDERE OPZICHTEN ZIJN uitwerking gehad op de Cranberries. In januari schonk O’Riordan het leven aan Molly, haar tweede kind. De sessies voor het album werden er handig omheen gebouwd. “Toen ik nog zwanger was namen we de langzame nummers op. Dat was niet altijd even handig. Baby’s merken toch iets van wat er om hen heen gebeurt. Ze vinden het bijvoorbeeld heerlijk als ze hun moeder horen zingen. Niet dat mijn baby in de maat mee begon te schoppen, maar het leek wel alsof ze op en neer sprong. Dan ben je net met zwoele stem een emotioneel stuk aan het zingen en dan ineens: ‘Ooh...’ Schopt de baby. Kun je weer overnieuw beginnen. Pas na de geboorte hebben we de rockers opgenomen. Het leek me niet zo comfortabel om met een kind in je buik te gaan staan stampen. Soms heb ik het idee dat ze de nummers van dit album allemaal al kent. Ze heeft tenslotte al die tijd in de studio in mijn buik gezeten. Ze laat soms echt merken dat ze iets herkent.” O’Riordan werd zwanger tijdens de laatste tournee door Europa, vorig jaar zomer. Dat was toen echter nog geen reden om direct met optreden te stoppen. “Nee, want het is juist gezond voor een zwangere vrouw om fit en in vorm te blijven. Daarnaast was het mijn tweede zwangerschap, wat mij een stuk zelfverzekerder maakte. Het was wel relaxed, want ik kon zo ook m’n gedachten bij andere dingen houden dan zwanger zijn. Je kunt namelijk behoorlijk paranoïde worden als je er constant mee bezig bent. We zijn in

Lawler: “Dan moet je het wel op je achterste smeren!” De vier gieren het uit. Was de sfeer eerder deze dag wat onwennig, nu is het haast té gezellig. Lawler en de broertjes Hogan maken voortdurend grapjes, O’Riordan giegelt er vooral doorheen. Maar goed, cranberrysap hebben we besproken, waar zullen we het nu eens over hebben? “Koffie!”, pruttelt O’Riordan. De titel van het album is nog niet zolang geleden verzonnen en dat valt te merken. “Wake up and...?” roept O’Riordan afwachtend. “Smell The Coffee!” zingen de andere drie in koor. Enkele medewerkers van de studio kijken verbaasd door het raam om te zien wat er in godsnaam allemaal aan de hand is. O’Riordan vervolgt: “Het is niet echt een titel die je verwacht van een rockband, maar toch vind ik het ergens wel rock & roll. We zijn ook al met het artwork bezig. Er wordt iets speciaals van gemaakt. Wacht maar tot je de cover ziet.” “Een man met een kop koffie!” buldert Lawler. Dan wordt duidelijk wie de broek aan heeft in de Cranberries. “Oké guys, nu even rustig”, zegt O’Riordan streng. En direct zijn ‘haar jongens’ stil.

'Moeten we dan een tweede Zombie maken? Nee, we hoeven onszelf of ons verleden niet te verslaan'

juli gestopt met optreden. Maar ik moet zeggen, ik heb een hele leuke zwangerschap gehad. Ondanks een paar maanden zonder drank en sex.” Door deze laatste toverwoorden is ook de aandacht van Mike Hogan en Lawler weer helemaal terug. Noel pulkt nog eens wat aan zijn zere oog. O’Riordan: “Noel is ons Spinal Tap-figuur. Hij heeft altijd wat. Vorig jaar juli speelden we op een jazzfestival – vraag niet waarom – aan de Cote D’Azur, en daar begon het ineens te plenzen van de regen. Ik keek opzij naar Noel, toen het zeil dat over het podium was gespannen het begaf, precies waar hij stond. Hij werd letterlijk weggespoeld. Alleen hij. Dat gebeurt hem wel vaker. We blijven bij optredens meestal bij hem uit de buurt.” Noel grijnst wat besmuikt, maar Dolores is op dreef: “Hij viel een keer in slaap in de zon, in Australië. Toen hij wakker werd was hij zo rood als een kreeft. We noemden hem voor de grap Lobster Boy. Maar de volgende dag kwam er allemaal groen spul uit de verbrande plekken. Hij was letterlijk aan het weg-etteren.” “Toen was er nog maar één ding dat hielp”, zegt Noel. “Een kopje cranberrythee.”

V OOR DE OPNAMEN VAN WAKE UP AND SMELL THE COFFEE bleven de vrolijke vier dichtbij huis. Waar voorgangers No Need To Argue en Bury The Hatchet over de hele wereld werden opgenomen, verkoos de band dit keer de Windmill Lane Studios in Dublin. Dolores: “Niet dezelfde Windmill Lane zoals we die van U2 kennen, hoor. Wij zaten in een nieuw gebouw, en persoonlijk vond ik het oude veel leuker. Die heeft nu een andere functie, *they murdered it, aahhhh!* Maar goed, het was inderdaad lekker dicht bij huis. We wonen dan nog wel allemaal in Limerick, maar vergeleken bij Canada en Zuid Frankrijk is dat nog best om de hoek. Handig natuurlijk, vooral omdat Noel’s vrouw ook zwanger was in die periode.”

De gang naar de studio betekende de terugkeer van een bekend Cranberries-gezicht, producer Stephen Street, die ook de eerste twee albums voor zijn rekening nam.

O’Riordan: “Noel was hem tegengekomen en de oude vibe was direct weer terug. Toen zei ik tegen de rest: ‘We nemen hem, we nemen hem’. Na een paar dagen was het net of hij nooit was weggeweest, als in de oude dagen.” Tijdens de opnamen was er sprake van een vast studioritueel. “We begonnen nooit voor twaalf uur”, vertelt Lawler. “Omdat je altijd van die types hebt die met een kater op komen dagen. Nietwaar Mike? Meestal deden we eerst de drums met wat begeleiding van Dolores. Dan de bas- en gitaarpartijen. De orgelpartijen zijn gespeeld door Dolores. Kon die even haar vingers een beetje los spelen. En verder krijgen we morgen nog een gastgitarist over de vloer.” De Cranberries hebben het dan ook rustig aangedaan tijdens de opnamen. Niets is geforceerd en dat is aan de nummers af te horen. Een up-album, noemt O’Riordan de nieuwe plaat, en het laat zich wel raden hoe dat komt. “Nieuw leven is iets prachtigs, bij ons was het zelfs twee keer feest tijdens de opnamen, omdat Noel’s vrouw ook bevallen is in die tijd. En misschien dat die ander over een jaar of vijftien ook wel vader wordt.” Ze wijst naar Mike Hogan die haar grapje met gehoon beantwoordt. Lachend gaat ze verder: “Het klopt dat dit een heel positief album is. Maar dat wil nog niet zeggen dat de Cranberries een andere band is geworden.”

Dat hoor je ook niemand beweren, want muzikaal is Wake Up And Smell The Coffee toch bovenal een plaat zoals we die van de Ieren konden verwachten: rock wordt afgewisseld met intimiteit, folk met een vleugje alternatief. Maar tekstueel gaat O’Riordan toch steeds anders tegen de wereld aankijken. Waar ze op het succesalbum No Need To Argue haar liedjes nog schreef vanuit het perspectief van hulpeloze slachtoffers van oorlog (en dan uiteraard van de Ierse burgeroorlog), daar lijkt ze zich zo langzamerhand alleen nog maar te kunnen inleven in de rol van moeder. Het liedje Never Grow Old is daar een duidelijk voorbeeld van.

O’Riordan: “Ach, het is het bekende verhaal: je wilt dat je kind altijd klein blijft, terwijl je tegelijkertijd denkt: word toch eens volwassen! Je wilt ze zo snel mogelijk uit de luiers en op school hebben, maar voor je het weet zijn ze alweer de deur uit.”

En zelfs als O’Riordan zich waagt aan een nummer met een politieke lading, zoals Time Is Ticking Out, dan nog is dat vooral bedoeld als een regelrechte waarschuwing aan, hoe kan het ook anders, haar kinderen. “Het gaat over *global*

warming. Over het gat in de ozonlaag dat alsmat groter wordt. En over het feit dat er nog steeds bedrijven zijn die zich niks aantrekken van milieu-eisen. Het beangstigt me, en ik denk iedereen in de band. In Ierland is recycling een begrip dat pas sinds kort in opkomst is, een paar jaar geleden wisten we nog niet eens wat het was. Wij houden ons erg bezig met het milieu, maar Time Is Ticking Out is het enige liedje op de plaat dat daarover gaat. Een zwaar politiek nummer zul je op Wake Up... verder niet vinden.”

En dat terwijl de band toch met haar meest politiek geëngageerde nummer, Zombie, haar grootste hit scoorde. “Ja, maar dan hoeven we toch geen tweede Zombie te maken?” reageert O’Riordan fel. “We hoeven onszelf of ons verleden niet te verslaan. Het gaat ons er ook niet om om een grote hit te schrijven. Een hit is niets anders dan een nummer waar veel mensen zich mee kunnen identificeren. Dat kan je ook met een heel album bereiken. Zombie zou aanvankelijk niet eens een single worden, kan je nagaan. We hebben natuurlijk een mening en zullen die niet onder stoelen of banken steken, maar door Zombie zag men ons als de politieke band bij uitstek, terwijl we ook andere dingen nastreven.” De meest opvallende titel op het lijstje nieuwe nummers is de Elvis-cover In The Ghetto. Dat is wel een héél drastische breuk met het verleden.

v.l.n.r: Dolores O’Riordan, Noel Hogan, Mike Hogan en Fergal Lawler

Lawler: “Ach, we zijn allemaal Elvis-fan en vonden het daarom leuk om deze cover op te nemen. Maar het blijft een soort geintje, het komt ook niet op het album. Ik geloof dat we er een b-kantje van maken. Elvis is the King, weet je? Als je zegt dat je niet van Elvis houdt is dat puur omdat je aandacht wilt.” O’Riordan: “Ik hou niet van Elvis.”

D E THEE IS GEZAKT, DE ZON SCHIJNT GEZAPIG OP HET binnentuintje en achter de ruggen van Noel en Mike verschijnt een grote kale man voor het raam. Hij *moont* de groep vakkundig enkele seconden, tilt zijn broek weer omhoog en voordat de broers zich kunnen omdraaien is hij alweer weg. “Wie was dat? Wie was dat?” vragen ze in koor? “Julie vader”, antwoordt Lawler bloedserieus. O’Riordan gilt het uit, Noel en Mike kijken beteuterd voor zich uit.

Twee broers in één band, dat wil in de praktijk nog weleens tot gezonde veldslagen leiden. Hoe zit dat met de gebroeders Hogan? “Oh, ik sla hem geregeld”, grapt Mike. “Valt best mee, Mike”, antwoordt Noel vlug. “Ik zie ons zelf meer als vrienden dan als broers. We lijken absoluut niet op de Oasis- of Black Crowes-broertjes. We vechten weleens als grapje, maar dat

is vooral om Dolores op stang te jagen.”

O’Riordan: “Dat soort dingen haat ik. Maar het kenmerkt hun goede band wel. Ze hebben onderling een eigen functie, waarin Noel vooral de vaderfiguur is.” Mike: “Nou, hallo! Ik vraag me af wie wie nou het meest de taxi heeft ingerold na een avondje stappen.”

Noel: “Eh, geen idee. Maar goed, twee broers in een band hoeven elkaar dus niet altijd de hersens in te slaan. Kijk maar naar de Kinks, dat ging ook heel lang goed.”

Die lange adem zullen de broers nodig hebben, want na zes maanden studio zullen ze ook de komende tijd weer dag en nacht met elkaar zijn opgescheept. Zo is de rest van het jaar, tot december, gereserveerd voor promotie en begin 2002 staat er een wereldtour op het programma. Dat is een behoorlijk druk schema voor de kersverse ouders. O’Riordan: “Ach, tot nu toe valt het prima te combineren. Ik denk dat, als we niet te lang op tour gaan, het ook goed te doen blijft.”

Voor die tijd zijn ze vooral druk met het opnemen van de videoclip. Dat lijkt een makkelijk klusje – dagje filmen en klaar – maar O’Riordan ziet dat anders. “Alleen om de juiste sfeer in een clip te brengen is al moeilijk. De video’s moeten hetzelfde gevoel meekrijgen als het album: fris en vrolijk. En dat is moeilijker dan het lijkt. We hebben ooit ‘ns een video gemaakt voor het nummer Dreams, waarbij onze gezichten in elkaar overliepen. Op papier zag het er goed uit, heel passend. In werkelijkheid was het net een horrorfilm. Het heeft tien versies gekost om hem goed te krijgen. Ik denk dat onze eerste single het nummer Analyse wordt, en ik zal veel met de producer van de clip aan de telefoon hangen. Niet nog eens een horrorfilm!”

D AN KOMT HET SEIN OM AF TE SLUITEN. O’RIORDAN VER-ontschuldigt zich voor de enorme meligheid. “Dit was een van de eerste interviews in maanden, dus we waren misschien wat lacherig. Wie ons in oktober op komt zoeken, krijgt waarschijnlijk op elke vraag go away! als antwoord.”

Hebben we het toch nog goed getroffen. Nog één laatste vraag dan. De vier staan inmiddels alweer elf jaar samen op het podium, hoe houden ze het in godsnaam vol? Melige antwoorden zijn toegestaan.

O’Riordan: “Oil of Ulay.”

Mike: “Veel drank.”

Lawler: “We geven elkaar veel ruimte, hebben een goede onderlinge band. En we verplichten elkaar tot niets.”

O’Riordan: “Inderdaad, en sinds we kinderen hebben begrijpen we elkaar ook weer veel beter. En we overlappen elkaar qua zwangerschappen, ook erg handig planningsgewijs.”

Noel pulkt nog eens wat aan z’n oog. ■

ALBUMS-NIEUW

MERCURY REV
All Is Dream v2
AAAAA

Droompop

Deze vijfde Mercury Rev opent als een Walt Disney-soundtrack. De manier waarop zanger Jonathan Donahue vervolgens met zijn lieflijke, onvaste heliumstem begint te zingen, zal niet alleen kinderharten sneller doen kloppen. Meer nog dan op de vorige, psychedelische mijlpaal Deserter's Songs draait het hier om melodisch warme droompop, met de onderliggende apocalyptische teneur van geestverwanten Grandaddy. Strijkers en koren doen symfonisch aan: alsof Neil Young zich gevoegd heeft bij Pink Floyd uit de jaren zeventig. Tides Of the Moon, Chains, het nachtelijke Lincoln's Eyes (met Focus-achtige passage) en Spiders And Flies zijn alle paradijselijke volksliederen van dromenland. En in de tekenfilmmuziek van A Drop In Time en het kitscherige Nite And Fog zullen zelfs naar verlichting snakkende bejaarden zich kunnen vinden. Dit is een evenwichtige, heldere droomplaat, waar de bloemetjes en bijtjes net zo tevreden zoemen als de addertjes ritselen onder het gras.

Rick Treffers

Genre: pop

CRANBERRIES

Wake Up And Smell The Coffee Universal
AAAA

Een fijn kopje koffie

'En je favoriete zondagochtendplaat?' Wie kent de vraag niet uit ons aller Onder De Douche-rubriek voorin dit blad. Mijn antwoord is Wake Up And Smell The Coffee. Want waar de Cranberries vroeger nog nummers als Zombie en Salvation door je speakers lieten knallen, is het nu geborgenheid troef. De liedjes sluimeren gemoedelijk en zachtjes rokend door je woonkamer. Zelfs het 'steviger' werk doet je geen moment uit je zondagochtendroes ontwaken. Het enige liedje dat nog een soort protestkarakter kent (Time Is Ticking Out) wordt zelfs keurig aangekondigd door het tijdspepie dat je ook altijd voor de radiojournals hoort. Alsof de groep je tijdens het nuttigen van je kopje cranberrythee nog even wil wijzen op de gevaren van deze wereld. Maar gevaarlijker wordt de plaat niet, wat ergens ook wel jammer is. Een scherp randje a la Zombie had Wake Up... namelijk geen kwaad gedaan. Maar wie maakt zich daar nou zorgen over op een rustige zondagochtend?

Willem Bemboom

genre: rock

DANZIG

Live On The Black Hand Side Restless/PIAS
AA

Nat buskruit

Arme Glenn Danzig. Bleek zijn indertijd zo anonieme horrorpunkband The Misfits achteraf een cultfenomeen van de eerste orde, met de impact van zijn tegenwoordige orkest lijkt de rit precies andersom te verlopen. Tien jaar geleden nog dé hippe naam op ieders zwartgeverfde lippen, maar anno nu kijkt behalve de fanclub geen hond meer naar de Amerikanen om. Op de met alle

groepsclassics gevulde dubbelaar Live On The Black Hand Side valt te horen waarom. Hoewel de plaat, met (overigens matige) concertopnames uit 1992, 1994 en 2000, giert van de testosteron en de adrenaline, maakt dit overzicht onverbloemd duidelijk dat er van enige evolutie in het repertoire nauwelijks sprake is. Dat niet alleen, het ooit zo opwindende buskruitmengsel van graf-punk, bluesy hardrock en gothic metal (zeg: The Damned, The Cult en Type O Negative) blijkt de tand des tijds slecht doorstaan te hebben. Live On The Black Hand Side wekt vooral nostalgie op.

Swie Tio

Genre: hardrock/metal

NEIL DIAMOND

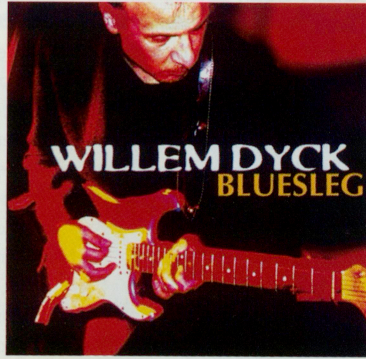
Three Chord Opera Columbia
AA

Zeven goed, vijf minder

Voor zijn nieuwe langspeler schreef Neil Diamond nu eens alle muziek en alle teksten. Eerder voegde hij altijd wel een cover of twee toe, waardoor Three Chord Opera zijn meest persoonlijke productie ooit is geworden. Niet dat het materiaal qua structuur en uitvoering zo anders klinkt dan we gewend zijn. De typische ingrediënten komen ook ditmaal de huis-kamer met veel overtuiging binnenwapperen. Met name de eerste zeven nummers staan als een huis, hoewel ze af en toe wel erg overdadig gearrangeerd zijn. Pas daarna beginnen de problemen. Het wordt een beetje zeurderig. My Special Someone leidt de terugval in, gevolgd door A Mission Of Love en het aan zijn kleinzoon opgedragen Elijah's Song. Ronduit vervelend wordt het als Neil Diamond begint aan Leave A Little Room For God. En da's het voorlaatste stuk. Conclusie: van de zeven songs die er zijn, zijn vijf helaas van mindere kwaliteit.

Jaap van Eik

Genre: pop

WILLEM DYCK
Bluesleg vcm
AAAA

Stevie Ray Hendrix

Bredanaar Willem Dyck timmert al jaren aan de weg, brengt eens in paar jaar in eigen beheer een prachtplaat uit, maar wil maar niet

RASITES

Urban Regeneration Jet Star/Munich
AAAAA

De toekomst van de reggae

Ze komen uit Londen, zijn tussen de 16 en 20 jaar en worden nu al de grootste Engelse reggae sensatie sinds Aswad en Steel Pulse genoemd. We hebben het over Rasites, die zich op hun eerste cd Urban Regeneration aandienen als de nieuwe belofte van de reggae met grote commerciële potenties. Het meest opmerkelijke aan deze vier jonge rasta's is dat hun muziek ongelooflijk volwassen en bekend in de oren klinkt. Hoewel de zestien roots reggae-tracks op Urban Regeneration stevig leunen op de erfenis van The Wailers, Steel Pulse, Ini Kamoze en Morgan Heritage, tonen de Rasites met dertien zelfgeschreven composities hun eigen identiteit. De voortreffelijke vocalen en oersolide begeleiding resulteren in goed in het gehoor liggende conscious reggae-songs, handelend over bekende rasta thema's als equal rights, justice en universal love. Met ijzersterke nummers als Chop Corruption, High Grade en Live Consciously openbaren de Rasites zich op hun indrukwekkende debuut cd Urban Regeneration als de Toekomst van de Reggae.

Bas Springer

Genre: reggae

doorbreken. Volkomen onterecht. Dyck schrijft prima songs, speelt gedreven blues, zingt niet slecht en zou met zijn cd's naast die van Stevie Ray Vaughan in de bakken moeten staan. Vooralsnog is zijn nieuwe album Bluesleg echter alleen maar verkrijgbaar in de Van Leest platenzaken, bij Dycks optredens of via willem.dyck@planet.nl. Bluesleg is een live-album dat september vorig jaar in een kroeg opgenomen werd. Eerlijkheid troef, zijn typische Fender-sound komt dicht bij Jimi Hendrix' onovertroffen gitaargeluid, het wah wah-pedaal wordt her en der vaardig ingedrukt, en gaandeweg krijg je gewoon het idee dat je naar een puike bootleg van een Amerikaanse toptartiest zit te luisteren. Doe jezelf een grote lol, ga eens naar een optreden van Willem en koop die plaat. Je zult er geen spijt van krijgen.

Tjerk Lammers

Genre: blues(rock)

FIVE FIFTEEN

Death Of A Clown Record Heaven
A

Fins verdriet

Als je uit Finland komt en na vier albums in vijftien jaar nog geen deuk in een pakje boter hebt kunnen slaan, dan moet je je toch echt wel zorgen maken. Zanger en songschrijver Mika Jarvinen kwam toevalligswijz tot dezelfde conclusie en formeerde voor dit vijfde album een compleet nieuwe band, inclusief zangeres Hanna Wendelin. Naar eigen zeggen is 515 beïnvloed door David Bowie, Pink Floyd, Thin Lizzy en Hawkwind, maar daar is op deze Death Of A Clown vrijwel niets van te merken. Wat wel meteen opvalt is dat Mika middels zijn teksten een fikse portie wraaklustig liefdesverdriet over ons uitstort en dat maken we toch niet elke dag mee. Vocaal brengt hij het samen met Hanna niet onverdienstelijk, maar

SIMPLE MINDS

Neon Lights Eagle
AAA

Jukebox

Simple Minds (tegenwoordig zanger Jim Kerr en gitarist Charles Burchill plus per project wisselende sessiemuzikanten) is altijd een buitenbeetje geweest. Juist nu het geluid van de jaren tachtig hipper dan hip is, komt een van de grondleggers van dat geluid met een muzikaal huldebetoon aan haar helden – en tijdgenoten. Dat laatste is opvallend: kun je je voorstellen dat The Beatles nummers van de Stones spelen? Kerr & Burchill doen Bring On The Dancing Horses van Echo & The Bunnymen en dat zal vice versa niet snel gebeuren. Bij een groep met een zo uitgesproken eigen geluid kan het resultaat niet anders dan gemengd zijn. Het titelnummer is een overwinning, de groep brengt de verborgen emotie van Kraftwerk's origineel heel afgewogen naar buiten. Patti Smith's Dancing Barefoot is een oude live-favoriet, evenals Gloria van Them, en die zitten de Minds dus als gegoten. Neil Youngs The Needle & The Damage Done krijgt een geheel wending en ook Roxy Music's For Your Pleasure is gewaagd, maar Kerr & Burchill komen er mee weg. Sterker, ze hebben er een nieuw slot aan toegevoegd. Absolute topper is een verbluffende versie van Pete Shelley's Homosapien. Daarnaast zijn er interpretaties van Bowie's The Man Who Sold The World, The Doors' Hello I Love You en de Velvet's All Tomorrow's Parties, om aan te geven waar hun wortels liggen: in artrock met een experimenteel randje. Neon Lights bevat geen kiekjes, maar is een eigenwijs en smakelijk voorgerecht voor de hoofdschotel: het nieuwe studioalbum dat volgend voorjaar zal verschijnen.

Alfred Bos

Genre: pop

Alfred Bos in gesprek met Jim Kerr:

Hoe voelt het om als rockster in een coverband te spelen?

"Hahaha, geweldig. De ironie is dat Simple Minds ooit zijn begonnen als coverband. Er kleefte een stigma aan coverbands. Waarom een Zonnebloemen schilderen als Van Gogh dat al heeft gedaan? Het is inderdaad makkelijk, maar wat is er fout aan gemak en plezier? Het heeft Simple Minds tien jaar lang aan plezier ontbroken en dat meen ik."

Opvallend dat jullie ook tijdgenoten coveren. Vanwaar?

"Het is voortgekomen uit sessies om nieuwe nummers te schrijven. Twee jaar geleden twijfelde ik nog aan het nut van Simple Minds. Pasten we wel bij het tijdperk van internet en de informatiesamenleving? Nu realiseer ik me dat het met rockbands net zo is als met auto's: in de mode, uit de mode en vervolgens klassieker. Met andere woorden: bijt je door die fase van 'uit de mode' heen. Geen paniek. Voor je het weet is er een nieuwe generatie die een heel ander perspectief heeft en opeens blijkt je klassiek geworden. Of het nu Simple Minds is of Levi's – het patroon is hetzelfde."

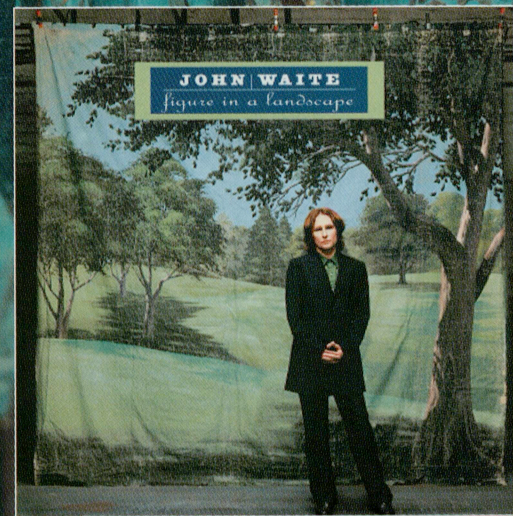
What It's Worth opgenomen. Dat laatste is een speciaal nummer, zeker na wat er onlangs in New York is gebeurd. Misschien komt het op het nieuwe studioalbum."

Geen Dance To The Music (Sly Stone) of Take Me To The River (Al Green), nummers die jullie in de jaren tachtig vaak live deden?

"En ook geen When Doves Cry, maar we hebben Sign O' The Times al eens gedaan. Goeie songschrijvers hebben altijd ook goeie coverversies gedaan, denk aan Elvis Costello, Paul McCartney, John Lennon, Bruce Springsteen, David Bowie, The Band, zelfs Miles Davis."

JOHN WAITE
figure in a landscape

GI 10005-2

De herkenbare stem van The Babys ("Isn't It Time", "Everytime I Think Of You") en Bad English ("When I See You Smile", "Time Stood Still") en zijn solohit "Missing You" komt ijzersterk terug met "Figure In A Landscape" Een album vol melodieuze rocksongs met romantische teksten. Inclusief de single "Fly"

Magna Carta Seasons in the Tide

Seasons in the Tide

GI 67502-5

Bekend van de grote hits "Seasons", "Lord Of The Ages" en de klassieker "Airport Song"

NOVEMBER 2001-MAGNA CARTA ON TOUR

3/11	Panta Rhei Boulevard, Vlissingen	8/11	De Kleine Kunst, Hengelo
9/11	Koningstheater, Den Bosch	10/11	Hedon, Zwolle
11/11	Dr. Anton Philipszaal, Den Haag	15/11	Patronaat, Haarlem
16/11	Hanzehof, Zutphen	17/11	De Pul, Uden
22/11	De Boerderij, Geleen	23/11	Muzicafé De Ploffer, IJpendam
24/11	De Kloek, Oosterhout	30/11	Folkclub Oude Mariakerk, Deventer

www.goldcircle.nl • info@goldcircle.nl